

येत नव्हते. फार मोठा प्रश्न माझ्या मनापुढे उभा राहिला. साई उत्सवात साईचे एकही गीत आपल्याला येऊ नये? केचढी मोठी निराशा. सकाळी पूजा ज्ञात्याचर बाबांच्या फोटोसमोर मी शांत चित्ताने हात जोडून उभी राहिले आणि बाबांना मनोमन आळवले “देवा! आज रात्री तुमच्या समोर मी इतर भक्तीगीते गाणार, आणि तुमचे एकही गीत आपल्याला पेश करता येऊ नये?” आणि काय चमत्कार! शब्द सुचू लागले अगदी चाली सकट आणि तेही हिंदी भाषेत मी टेबल खुर्ची घेतली आणि कागदावर लिहू लागले जसे बाबांनी दिले तसेच. ते भजन पुढे श्रीसाईलीला मासिकात छापूनही आले आणि कित्येक साईभक्त ते फार सुंदर आळवतात. उदा. : सौ. माणिक वर्मा, सौ. मधुबाला चावला, वगैरे. त्या रात्री जवळ जवळ २ हजार श्रोत्यांसमोर मी ते गीत प्रथम आळवले. साथीला होते. श्री. स्नेहल भाटकर व कै. वसंत आचरेकर.

‘मुखसे साईनाम लेना, साई चरणको कभी नहीं भुलना ॥८३॥

साई नाम है सबका प्यारा

भक्त जनों का एक सहारा

साई बीना कछु नहीं पाना ॥ साई नाम लेना

दीन पतित का साई खबैया

पार लगावो मोरी तैया,

विनति हमारी यह सूत लेना ॥ साई नाम लेना

आणि हच्या एकाच भजनावर साई भक्त इतके खुष झाले की संपूर्ण कार्यक्रम अत्यंत यशस्वी झाला. भक्तांनी टाळचांचा कडकडाट केला. साईप्रसाद तर मिळालाच पण तेहांपासून काव्य स्फूर्तीही होऊ लागली आणि नंतर भजने व भावगीते लिहिण्याची स्फूर्ति बाबांनीच दिली.

१९४३ मध्ये केचढ बाबांच्याच कृपेने मला कराचीला गणेशोत्सवाचे आमंत्रण आले. मी व कै. वसंतराव कराचीला गेलो आणि सतत १० दिवस अनेक ठिकाणी मी कार्यक्रम करीत होते. कराचीला गायना करता गेलेली पहिली गायिका. कराचीच्या गायनप्रेमी लोकांनी अक्षरशः त्यावेळी प्रेम, पैसा व बक्षिसे यांचा माझ्यावर वर्षाव केला. हे सर्व सुरक्षीत जमून आले, हच्याला कारण, माझ्या मते फक्त साई भक्तीच!

आता इतर मंडळींना आलेले अनुभव काहीं ठिकाणी तर अक्षरशः साई-बाबांच्या उदीप्रसादामुळे आश्चर्यकारक चमत्कार घडून आले आहेत. उदा. एक

वांद्रधाला राहणाऱ्या सुखवस्तु विधवाबाई एकदा आल्या आणि म्हणाल्या, “हे वध तू इतकी साई भक्ती करतेस तर माझे एक काम करशील का?” मी म्हटले, “जरूर, मी फक्त अंतःकरणपूर्वक बाबांना तुझी अडचण निवेदन करीन आणि माझी खाची आहे तुझी समस्या काहीं महिन्यांनी सहजरित्या सुटेल” तिने नंतर सांगितलेली हकिकत खरोखरीच भयंकर होती. तिच्या घरातल्या मंडळीवर कोणीतरी जाड्टोणा केला होता व ती वारंवार आजारी पडते. कामधंदा चालत नसे. मी तिला फक्त एक उदीची पुडी बाबांच्या पायाला लावून दिली व सांगितले ही कुठे तरी नीट जपून ठेऊन दे आणि मनःपूर्वक देवाला प्रार्थना कर म्हणजे तुझे काम होईल. ती निघून गेली. त्यानंतर तिच्याकडून काहीच खबर नव्हती त्यामुळे मला किंचित काळजी वाटत होती पण बाबांवरील निस्सीम श्रद्धेमुळे मन साशंक नव्हते. ४च महिन्यात तिचा भाऊ आला सोबत एक सुंदर हार व पेढ्यांची पेटी. एवढेच म्हणाला “ताईचे काम झाले आहे” तिची समस्या संपूर्ण सुटली आहे. मी बाबांना हार घातला नैवेद्य दाखवला. त्या पेटीतील पेढे प्रसाद म्हणून त्याच्यावरोबर पाठवून दिले. मनात बाबांचे शतशः आभार मानले. धन्य धन्य साईलीला.

आणखी एक चमत्कार एका तरुण जोडप्याला १० वर्ष मूळ नव्हते. १९८१ च्या साई उत्सवाला मुलाच्या आईने आमच्याकडे येऊन शिन्याचा जवळ जवळ १। किलोचा नैवेद्य दाखवला व प्रार्थना केली “पुढल्या वर्षी माझ्यां घरात पाळणा हलला तर मी त्याच्याहून दुप्पट नैवेद्य घेऊन येईन; आणि महत आश्चर्याची गोष्ट अशी की १९८२ च्या श्री साई उत्सवा पूर्वी २ च महिने त्याच्या घरी कन्यारत्न जन्माला आले. मुलीचे आईबाप बहिरे—मुके आहेत पण मुलगी बोलकी निघाली. धन्य धन्य साई!

हधाच उदीमुळे काहीं १-२ मुलांना दृष्टिलाभ झाला आहे. नोकन्या मिळाल्या आहेत, विवाह जमले आहेत, इतकेच नव्हे तर नवन्याने त्यक्ता म्हणून सोडून दिलेल्या आपल्या पत्तीला पुनः स्वखुषीने घरी बोलावून आज ती आनंदाने संसार करीत आहेत. एका मुलाचा तर असाध्य रोगही उदीच्या प्रभावाने बराचसा आवाक्यात आला आहे. इतर अनेक नव्हे असंख्य अनुभव गाठीला आहेत पण स्थला अभावी ते सर्वच नमूद करणे शक्य नाहीं.

माझा स्वतःचा एक अत्यंत महत्त्वाचा अनुभव असा आहे की अगदी अंतः-करणपूर्वक शिर्डीला जाण्याची मला इच्छा झाली की कोणातरी धनाढच विद्या-

थिनीची (विशेषतः मुंबईचे ख्यातनाम मारवाडी मोरारका) गाडी दाराशी येते. ड्रायव्हर असतोच आणि आम्ही आमच्या राम मंदिरातून पहाटे निघतो, शिर्डीला जातो, बाबांच्या चरणी लीन होतो उदी प्रसाद घेतो आणि मग तृप्त होऊन रात्री घरी परततो. अशा तन्हेच्या भेटी अनेकदा झाल्या आहेत पण १९८३ मध्ये दोनदा बाबांनी मला अशी संधी दिली. एकदा २३ फेब्रुवारीला संपूर्ण संचासकट तबलजी, व्हायोलिनिस्ट, एक मानस कन्या व मुंबई नभोवाणीच्या निवेदिका कर्मालनी विजयकर. कमलिनीताईनी निवेदन केले व मी भक्तीगीते आळचली. अशा तन्हेची संधी खरोखरीच मोठमोठचा रेडिओ कलावंतांनाहीं अजून मिळालेली नाहीं कारण कमलिनी प्रथमच गेली व तिने बाबांचे दर्शन प्रथमच केले. हच्चा भेटीला श्री साईनी दिलेली व्ही. आय. पी. ट्रीटमेंट मी समजते. दुसरी ट्रीप गुरुपौर्णिमेला अशीच त्याच विद्याथिनीच्या गाडीने घरच्या सर्व मंडळींबरोबर गुरुपौर्णिमेला गुरुदर्शन! केवढा भाग्याचा दिवस!

दरवर्षी दसन्याच्या दुसन्या दिवशी आम्ही घरी सजावट करतो. पूजा करतो अनेक सुप्रसिद्ध गायक कलावंत येतात. बिदागीशिवाय गातात व १ हृषया व १ श्रीफळ दक्षणा घेऊन जातात. त्यात नामवंत गायक—गायिका असतात उदा. : पंडित जसराज, सौ. माणिक वर्मा, सौ. मधुबाला चावला श्री. कृष्णराव चोणकर (बंधु) आणि तबलजी असतात माझे मानसपुत्र श्री. दिलीप करवीर.

एका गोष्टीचा उल्लेख केल्याशिवाय लेखणी खाली ठेवता येणार नाहीं. मला दिली गेलेली श्रीसाईची प्रतिमा (सुंदर पुतळा) सद्याचे हिंदू कॉलनीतील डॉ. नीलम तुंगारे यांच्या कै. मातोश्री सौ. कुमुद तुंगारे यांनी १९६१ साली मला बक्षिस दिली होती. त्या पुतळ्यामध्ये मला माझी ती दिवंगत मैत्रीण, बहीण कायम दिसते. आणि मन भरून येते.

माझा पुत्र अरुण, सनुषा सौ. उषा व दोन्ही नाती चि. अंजली व चि. शीतल हच्चा उत्सवात आनंदाने भाग घेतात. तो एक दिवस भक्तांची भेट घेण्यात जातो. घर आनंदाने भरून जाते. उणीव एकच असते ती ही की बाबांचे परमभक्त माझे पती कै. वसंतराव आज तो सोहळा पाहण्यास या दुनियेत नाहीत. एका गुरुवारीच श्रीसाईचरणी ते चिलीन झाले! त्यांना साधुसंतां सारखे बोलावणे आले आता उरल्या फक्त आठवणी!

भक्तांचे कनवाळू बाबा

—श्री. सच्चिदानंद गोविंद रोडे
३०९ कोळी आळी,
महाबळेश्वर ४१२ ८०६.
(जिल्हा — सातारा)

० १७ जून १९८३ ची गोष्ट आम्ही आमच्या मुलीकडे मुंबईला जात होतो. आमची सकाळची पांचगणी मुंबई बसची दोन तिकिटे रिझर्व केली होती. सकाळी ९॥ वा. पांचगणीहून बस महाबळेश्वरला येते व ९-४० ला सुटते. त्याप्रमाणे बस राईट टाईम आली.

आमचे सीट नं. ४१ व ४२ होते. सिज्जनची गर्दी चिक्कार होती, त्यामुळे बसचे रिझर्वेशन फूल होते. आमच्या नेहमीच्या बसमधील सीटस् नंबर १ व २, अगदी ९९ टक्के आम्हांला हेच नंबर कुठून कुठेही जात असलो तरी हच्याच्या आवडीच्या सीटवर बसायला मिळणार.

आता हच्यावेळी मागचे नंबर मिळाले प्रकृती पण थोडीशी बरी नव्हती, 'बाबांना म्हटल, हच्यावेळी नंबर १-२ नाहीं कां मिळणार? असे मनांत म्हणून बसमध्ये चढलो व रिझर्वेशन कंडक्टरला दाखवून १२ नंबररची चौकशी करण्या-पूर्वीच तो म्हणाला, साहेब नंबर १२ वर बसा त्या नंबरवरचे प्रवासी येणार नाहींत. दिले नां बाबांनी आमचे नेहमीचे नंबर १२.

बसमध्ये बसलो न बसलो तोच कंडक्टर ओरडला सर्वांनी खाली उतरावे बसचे पुढचे चाक पंदवर आहे. आम्ही सर्व खाली उतरलो. बस डेपो मध्ये गेली किती वेळ लागणार याची चौकशी केली तेव्हां समजले अर्धा पाऊण तास लागेल म्हणजे अर्धा पाऊण तास मुंबईला लेट जाणार, दादरला ४ वाजता जायच्या ऐवजी ४-४॥ होणार.

आम्हांला मुंबईची फारशी माहिती नाही त्यात आमच्या जावयाने साथन भागात नवीन ब्लॉक घेतला. त्या बाजूची तर मुळीच माहिती नव्हती म्हणून मुलीला दादरच्या बस स्टॅंडवर आम्हांला घेण्यासाठी ये म्हणून पत्र लिहिले होते.

आमच्या जावईबापूना त्यांच्या कामधंदामुळे वेळ मिळणे शक्य नव्हते. बर आमच्या मुलीबरोबर तिचा लहान २ वषाचा मुलगा (आमचा नातू) त्यालाही ती बरोबर आणणारच आणि आमची बस लेट होणार असल्याने त्यांना स्टॅडवर कंटाळवाणे उभे रहावे लागणार. या विचाराने मन थोडेसे अस्वस्थ झाले, शेवटी 'बाबांच्या' वर सर्व गोष्टी सोपचिंथाची आम्हांला सवयच झाली आहे त्याप्रमाणे सर्व त्यांच्या-वर सोपवून दिले.

इकडे बस अर्धां तासातच दुरुस्त होऊन आली व आम्ही मुंबईच्या घाटेला प्रवास करू लागलो. आम्ही ठरलेल्या वेळेपेक्षा अर्धां तास दादरला उशीरा पोहोचलो म्हणजे ४। वा. पोहोचलो. आमची मुलगी व आमचा नातू आमची वाट पहात उभे होते. आमच्या छोट्या नातवाचे तोंड, उन्हांत उभे राहून अगदी म्लान झाले होते. आम्हांला पाहून त्यांना खूपच आनंद झाला. आमची मुलगी म्हणाली पांच मिनिटे तुमची बस नसती आली तर आम्ही घरी परत जाणार होतो, आम्ही, कां? विचारावयाचे आतच ती पुढे म्हणाली कालपासून छोट्याला खूप ताप आहे आणि आत्तासुद्धा तापाचाच बरोबर आणला आहे. आजोबा आजी येणार या आनंदात बराच वेळ इथे स्टॅडवर काढला पण तापामुळे त्याची बेचैनी वाढली व घरी चल म्हणत होता.

आम्ही प्रथम त्वरीत टेंक्सी ठरवून सर्वजण टेंक्सीत बसलो छोट्याला ताप बराच होता. परंतु आम्हांला पाहून त्याला इतका आनंद झाला होता त्या आनंदाच्या भरात खूप ओरडून आणि मोठमोठ्याने हांसून आम्हांला काहीं काहीं सागत होता मी प्रथम 'बाबांची' उदी त्याला (टेंक्सीतच) लावून 'बाबांना' मनोमन सांगितले की 'बाबा' माझ्या उदीला लवकर बर वाटू द्या. त्याच्या आईवडिलांनी त्याचे नाव अरुण ठेवले आहे, मी त्याचे नाव उदय ठेवले असून प्रेमानी व लाडानी त्याला उदी म्हणून हांक मारतो, आणि नावाप्रमाणेच बाबांच्या उदीवर फार फार प्रेम आहे. माझ्या छोट्या उदयचं दिवसांतून अनेकवेळा त्याला उदी खायला लागते, कपाळाला लावावयाला पाहिजे. 'बाबांची' आरती करतांना माझ्या कडेवर बसून 'बाबांच्या' फोटोला उदवत्ती फिरवायला पाहिजे असा हा माझा उदी बाळ त्याला उदी लावून 'बाबांना' त्याचा ताप उतरून लवकर बरे वाटू द्या म्हणून प्रार्थना केली.

आम्ही घरी आलो. माझ्या छोट्या उदीला पुष्करच बरे वाटले होते, त्याच्या करता खाऊ, खेळणी आम्ही नेली होती; ते सर्व पाहून त्याच्या आनंदाला

पार नव्हता. आदल्या दिवसापासून त्याच्या अंगात २ पर्यंत ताप, पोटात अन्नाचा कण नाहीं अशा परिस्थितीत तो इतका आनंदाने खेळला की त्याची आई म्हणाली कालपासून माझ्या मांडीवरून जरासुद्धा खाली उतरला नाहीं. सारखा मांडीवर निजून होता, आणि आता इतका खेळतो आहे, कोणी पाहिले तर खर सुद्धा वाटणार नाहीं. कालपासून २ पर्यंत ताप आहे हथा मुलाला.

संध्याकाळी तापाने पुन्हां जोर केला. स्वारी तशी शांत निजून होती. मी पुन्हां 'बाबांची' उदी त्याच्या सर्व अंगाला लावली, कपाळाला लावली आणि 'बाबांना' पुन्हां श्रद्धापूर्वक अंतःकरणाने प्रार्थना केली की बाबा याला लवकर वरे वाटू द्या. मी हे सर्व साईलीला मासिकात लगेच दर्हन.

आणि काय चमत्कार!!! सांगून, वाचून, ऐकून कोणाला खर वाटणार नाहीं. रात्री ८॥ ला उदी बाठाला संपूर्ण वरे वाटले. ताप नाँमल झाला. दुध प्यायला व स्वारी पुन्हां आजोबा, आजोबा, आजी आजी म्हणून खेळू लागली. त्याच्या नंतर त्याला पुन्हां ताप चढला नाहीं. आम्ही ३-४ दिवस राहिलो आम्हांला त्याच्याशी खूप खेळायला मिळाले. आम्ही सर्वजण फारच मजेत व आनंदात राहिलो.

बाबांची लीला, बाबांचे प्रेम, बाबांची शक्ती इतकी महान इतकी अगाध आहे की तिचे वर्णन शब्दात करणे शक्य नाहीं. हे सर्व साईभक्तांना मान्य करावं लागेल.

ज्या भक्ताजवळ श्रद्धा व सबुरी आहे त्याच्या जवळ सदैव 'बाबा' कोणाच्यान कोणाच्या रूपाने वास करीत असतात आपण फक्त इतकेच करावयाचे "बाबांना अखंड चितन" आपली सर्व चिता त्याला. अशा भक्ताच्या कनवाळू 'बाबांना' आमचे कोटी कोटी साष्टांग दंडवत.

उद्दी एक विस्मयकारक औषध

—श्री. जगदीश दि. शेलटकर

द्वारा. वा. भि. कदम
वी. एम. सी. आॅफिसर्स व्हार्ट्स,
२१४, ११३, डॉ. अँनी बेंजंट रोड
वरळी, मुंबई — ४०० ०१८.

० डिसेंबर महिन्यातील १६ तारखेची गोष्ट आम्ही राहातो त्या कंपाउंड-
मधील एक कुत्रा अलिकडे आम्ही राहातो त्याच घरी जेवायला व झोपायला
असतो. फक्त रात्री बिचारा घराबाहेर राहातो. त्या कुच्यावर माझा विलक्षण
जीव जडला. तसा मी स्वभावतःच प्राण्यांविषयी जास्त हळवा व संवेदनशील.
या विलक्षण भूतदयेमुळे प्राण्यांविषयीच्या आत्यंतिक सहानुभूतीमुळे मी अनेक घर्षे
सतत कष्ट, दगदग व सर्व प्रकारची खीज सहन करत आलो आहे. हा कुत्राही
माझ्याविषयी आत्मियता दाखवितो प्रेम व्यक्त करतो त्याच्या मूक भाषेतून.

नेहमी प्रमाने आम्ही याला भात-चपाती दिली की हा अलिकडे तोंड फिर-
वायचा. अश्वाला त्याने जवळ जवळ ६-७ दिवस तोंड लावल नाही. घरची मंडळी
म्हणायची की याला फार मस्ती आली आहे, त्याचे मिजास-थाट जास्तच वाढले
आहेत. मी म्हणत असे की हा कुठून तरी खाऊन आला असेल म्हणून याला
भक नसेल. एक दिवस सहज माझ्या पत्तीचे लक्ष गेले. ती पाहते तर काय; “
कुच्याचा वृषणभाग खूप सुजलेला होता; चक्क मोठ्या आंब्याएवढा!!” मी घाब-
रलो, चिंतेत पडलो, आता त्याला काय करायचं? प्राण्यांच्या हॉस्पिटलमध्ये
न्यायला त्यावेळी तेवढा पैसा नव्हता. प्राण्यांच्या रोगावर औषध मिळण्याच्या
ठिकाणीही (Forward trades Lalbaug) औषधाविषयी चिचारल.
त्यांनी मला सांगितलं कीं, त्याचे आपरेशन करावे लागेल; त्याला हॉस्पिटलमध्ये
दाखल करा. हॉस्पिटलमध्ये चौकशी केली. त्यांनीही तेच सांगितले. आता काहीही
करून याला हॉस्पिटलमध्ये दाखल केलच पाहिजे. त्याचे हाल माझ्याने पहावेनात.
रात्री घराबाहेर घालविताना जीवावर यायचे. खूप मानसिक वेदना व्हायच्या.
कारण मीच स्वतः दुसऱ्याच्या घरी राहातो; तेथे त्याला त्याच घरी काहीवेळ
रहायला मिळत ही देखील त्या साईनाथांचीच कृपा; नाहींतर त्याला केव्हाच
अर्धचंद्र मिळाला असता. साईनाथांची उदी त्याला मी लावतो व त्याच्याकरता
प्रार्थना करतो तीच फळाला आली असं म्हटलं पाहिजे. असो,

मी त्याला हॉस्पिटलमध्ये दाखल करण्याचा निश्चय केला. पण काहीतरी
होऊन ते टाळल गेलं व मग मी बाबांच्या उदीचा आश्रय घेतला. रोज मी उदी

चिमूटभर त्याच्या वृषणावर टाकत असे, कपाळावर लावून तोंडात देत असे. दिवसांतून तीन-तीन वेळा. पहिल्या प्रथम म्हणजे उदी पोटात गेल्यावरोवर पाच दहा मिनिटात तो खाऊ लागला. मी बाबांना प्रार्थना केली की, “बाबा! तुमच्या उदीचा प्रभाव या निराश्रीत मुक्या जनावरावर दाखवा, व मला तुमच्या उदीचा चमत्कार दाखवा. या कुच्याला दोन दिवसात जर गुण पडला तर मी लगेच माझा हा अनुभव “साईंलीला” मध्ये पाठविन.

आणि काय चमत्कार! दुसऱ्याच दिवशी म्हणजे उदी लावायला प्रारंभ केल्यापासून दुसऱ्या दिवशी – किंचितसा फरक आढळला. मी खूप आनंदित झालो. उदी लावण चालूच होतं. उदी लावतांना सकाळी पुजेच्यावेळी मी आमच्या स्वामी-समर्थ परिवाराचा एक मंत्र जरासा बदल करून (“जन” च्या ऐवजी “जीव” म्हणून) बाबांची उदी चिमटीत घेऊन त्या कुच्यासाठी म्हणत असे – तो मंत्र – “सकल जीव हिताय, श्री स्वामी समर्थाय, नमो नमो नमः” स्वामी समर्थ म्हणजे साई व साई समर्थ म्हणजे स्वामी अशी माझी श्रद्धा आहे, अनुभव आहे. तिसऱ्या दिवशी म्हणजे १८ डिसेंबरला नव्वद टक्के गुण पडला होता. माझ्या आनंदाला, समाधानाला व त्याहीपेक्षा आश्चर्याला सीमाच राहिल्या नाहींत. “बाबा! खरंच तुम्ही निराधारांचे आधार आहात! अनाथांचे नाथ आहात!! इतके दिवस मी लोकांचे अनुभव आवडीने वाचत होतो पण आज मला स्वतःला हा असा रोकडा व लोक विलक्षण अनुभव देऊन आश्चर्याचा गोड घवकाच दिलात!!!” असे धन्यतेचे उद्गार मनोमन उमटले. पुढे एकोणीस डिसेंबर ८३ ला म्हणजेच दत्तजयंतीला तो संपूर्णतः बरा झाला. नेहमीसारखा धावू-पळू लागला. भुंकू लागला, मी ग्रॅंटरोडचरील सुप्रसिद्ध साईधाममध्ये दत्त-जयंती निमित्त पत्नीसोबत दरवर्षी प्रमाणे गेलो. बाबांचे दर्शन घेतले. सायंकाळी दादरला स्वामी समर्थांचे दर्शन घेतले!

बाबा! तुम्ही या कलीयुगातील चमत्कार आहात! तुम्हीच श्रद्धा निर्माण करता व तुम्हीच ती वाढवता सुद्धा. शेवटी तुम्हांला एक प्रार्थना करतो की या कलीयुगाचे आवरण फोडून मानवाला तुम्हीच प्रकाशाकडे न्या. त्याच्यात सद-गुणांच व सद्प्रवृत्तीच बीजारोपण करा व ते वाढीला लावा. आणि जगातील मुक्या जनावरांना न्याय द्या. त्यांना आनंदाने जंग द्या! कारण कारण तुम्ही आमचे सर्वचिच साईबाबा आहात!!!

खरंच, बाबांकडे मनापासून केलेली प्रार्थना कधीच फुकट जात नाही! एका दुर्लक्षीत प्राण्याकंरिता केलेली प्रार्थनाही त्यांच्या कृपादृष्टीला पात्र होते!!

धन्य, साईनाथा, धन्य तुम्ही!!!

उदी महिमेचा माझा अनुभव

-सरदार सी. एन. साठे.

४, तिलक मार्ग, धार (म. प्र.)

धार - ४५४ ००१.

० मला श्री साईबाबांच्या कृपेमुळे शिर्डीत साईबाबांच्या समाधीचे दर्शन चार—पाच वेळा घेता आले.

श्री बाबांच्या कृपेमुळेच दर महिन्यास श्री साईलीलेचा मराठी अंक माझेकडे वन्याच वर्षापासून येत आहे. तसेच शिर्डीहून उदी व प्रसाद दर महिन्यास येत असतो. माझे वय हथावेळी ७३ वर्षांचे आहे.

काहीं वर्षापासून माझ्या दोन्ही पायाच्या (Calcaneal-Region) वर सुज आल्यामुळे चालण्यास बराच त्रास होत होता. तेव्हां मी माझ्या दोन्ही पायाच्या (Calcaneal Region) वर श्री साईबाबांची उदी चोळली. हा प्रयोग पंधरा वीस दिवस केल्यावर फिरायला जाण्यास सोईचे झाले.

उदी चोळून वरे वाटल्यास माझा अनुभव साईलीलेच्या मासीक अंकात छापण्याकरिता पाठवीन असे मी श्री साईबाबांच्या मूर्तीसमोर उभे राहून कबूल केल्या प्रमाणे हा माझा उदीचा अनुभव देत आहे.

उदी साईंची अमृतधारा

-सौ. वर्षा विजय हजारे

सौ।६, गुफादर्शन, फस्ट कार्टर रोड,
बोरीवली पूर्व, मुंबई-४०० ०६६.

“मनुष्य हा मातीमधून जन्माला येतो आणि शेवटी मृत्युनंतर तो मातीतच एकहृ होऊन जातो” हे मानवी आयुष्याचे शाश्वत आणि सत्य तत्त्वज्ञान प्रत्येक वर्षाते सांगितले आहे. खिश्चन मुस्लिमांचे ‘दफन’ असो की जैन, बौद्ध आणि हिंदू धर्मीयांचे ‘दहन’ असो. मातीतून निर्माण झालेला हा देह मातीतच मिळायचा ‘हया नश्वर देहाचे चोचले कशाला’ हाच संदेश “सर्वधर्मसमभाव” आचरणात आणून आपल्या हयातीत आणि समाधीच्या स्थेनतरही आपल्या लाखो भक्तांना त्याची कळत नकळत दोक्षा देणाऱ्या आपल्या साईंपरमेश्वरांनी त्यांच्या ‘उदी’ मधून दिला आहे. पण बाबांच्या ‘उदी’चे महात्म्य फक्त तेवढ्या पुरतेच मर्यादित नाहीं तर

बोरीवलीच्या महानगर साहित्य संमेलनाच्या निमित्ताने आमच्या परिचयाच्या झालेल्या सौ. सुषमाताई कधी अस्वस्थता वाटली तर बाबांची उदी चिमुटभर कां होईना पण सरळ तोंडात टाकतात. त्यामुळे त्यांना स्वस्थता मिळते. मनःशांति मिळते. पूर्वी म्हणजे बोस बाबीस वर्षांपूर्वी त्या एवढ्या साईंमय झाल्या होत्या की ‘साईंची उदी’ हे त्यांचं आवडत खाद्य बनल होतं. एकावेळी बरीचशी उदीखाणे आणि आपले शारिरीक, मानसिक भोग क्षणाधर्ता नाहीसे करणे त्यांना सहज शक्य होत होते. आमच्या सुषमाताईप्रमाणे आज असंख्य साईंभक्तांना तो अनुभव आला असेल, येत असेल, आणि येत राहणारच. फक्त श्रद्धा, विश्वास हवा. ‘बाबांची उदी’ म्हणजे संजीवनी आहे हे जर अंतःकरणात बिंबले असेल तर कुणालाही तसा अनुभव आल्याशिवाय राहणार नाही. निदान आमच्या घरात तरी प्रत्येकाला त्याची प्रविती येते. म्हणूनच काहीं वर्षांपूर्वी मी अचानक थंडगार पडले होते. मध्यरात्रीची वेळ. डॉक्टर वगैरेना बोलावण्याची आवश्यकता असूनही ते शक्य नव्हते. घरात हेती तेवढी गरमनरम औषधे – बाम, अमृतांजन, वगैरे माझ्या यजमानांनी माझ्या अंगाला, तळव्याला हातापायाला चौलून अंगात उब आण-ण्याचा प्रयत्न केला. पण माझे अंगच एवढे गार पडले होते त्यात सवांग ताठ कडक झालेले . . . घरात धावपळ करायला ‘आम्ही दोस्र आमची दोन (आशिश-

कृपा) मुळे, हथाशिवाय कुणी नाहीं. मला तर वाटले होते की “मी भरल्या संसारातून उठते अर्धविसून” पाणावलेल्या डोळ्यांनी मी विजयकडे पहात होते पण त्यांची आणि माझीही बाबांवर त्यांच्या ‘उदी’वर पूर्ण श्रद्धा होती. त्यांनी मला धीर दिला.

“बाबा आहेत आपल्या पाठीशी ... घावरू नकोस” आणि ‘बाबांची उदी’ची डवी उघडून त्यांनी बाबांच्या तसविरीसमोर उभे राहून त्यांच्या आशिर्वादिदेणाऱ्या हाताला लागली – जणू काहीं साईच्या हातून घेतली, आणि माझ्या सर्वांगाला लागली ... काय झालं कुणास ठावूक ... मला गाढ झोप लागली आणि हळूहळू अंग पूर्ववत उवदार झाले. दुसऱ्या दिवशी मी जेव्हां डोळे उघडले तेव्हां विजयने सारे मला सांगितले आणि मलाही क्षणभर आश्चर्यच घाटले. उदीचा हा चमत्कार म्हणजे खरोखरच विज्ञानाला लाजविणाराच होता. असे अनक प्रसंग आमच्या उभयतांच्या जीवनात आले. मुलांच्या आजारपणांतच नव्हे परीक्षा, पडजड शिवाय सांसारिक कटकटीतून सुद्धा आम्हांला तारलेय ते बाबांनी आणि त्यांच्या उदीनेच! शारिरीक, मानसिक व्याधीवरील उपायप्रमाणे आज देखील संधीवाताने कधीकधी हात पाय बोटे घरै दुखायला लागली की मरणप्रायः वेदना होतात. बाहेसून कुठलही औषध लावून त्या थांबत नाहीत त्यावेळी विजयच्या अत्याप्रहामुळे ‘बाबांची उदी’ मात्र त्यावर गुणकारी ठरते हे निर्विवाद! सकाळ-संध्याकाळ घरावाहेर पडताना ‘उदी’ कपाळावर आणि जीभेवर ठेवल्यामुळेच आपण सुखरूप परत येतो हे विजयप्रमाणे माझ्याही अनेकदां अनुभवास येते.

तसे पाहिले तर “प्रयत्नांती परमेश्वर” मानणारा माझा फिड. तरीदेखील अँफिसच्या परीक्षेला स्वतः जाताना अथवा नाट्यप्रयोगाच्या वेळी यश मिळावं म्हणून ‘उदी’चा वापर माझ्या हातून नकळत पण सर्वांस केला जातो. रात्रीदेखील निद्रादेवीच्या कुशीत शिरण्यापुर्वी विजय स्वतः आमच्या सर्वांच्या भाळी उदी लावतात कारण काय असेल ते असो पण त्यामुळे. सुखद स्वप्नसृष्टीचा कधीमधी बाबांच्या स्वप्निल दर्शनांचा आनंदमय अनुभव चालता येतो हे काही कमी भाग्याचे नाहीं.

शेवटी आपण जिवंत हाडामासाची माणसे आहोत, यंत्रे नव्हेत. प्रत्येकाला मन-भावना आहेत. कधीमधी चुकूनमाकून एकमेकाला दुखवितो; नकळत का होईना नको ते करून बसतो. त्यावर उपाय म्हणजे बाबांजवळ प्रांजल कबूली देवन त्यांच्या उदीप्रसादाने – प्राशनाने पुन्हा निर्मल होणे हाच होय. ज्याप्रमाणे

उदीसाईची अमृतधारा

अमृत प्राशनाने देवदानवही अमरत्वाने अजरामर ज्ञाले त्योप्रमाणे हेच्या कलीयुगात आपण ही 'बाबांच्या उदी' द्वारे साईमय होऊन आपल्या सुखदुखांत समतोलपणा राखून सुख-समाधानाने 'माणूस' म्हणून जगू शकतो. फक्त श्रद्धा-अद्वा श्रद्धा हवी. . . . सबुरी - पूर्ण - भरपूर सबुरी हवी . . . कारण श्रद्धेला परमेश्वर कधीच मरु देत नाहीं. . . . सबुरी तर हवे ते आपणास देते. आणि साईची उदी जीवनातील वादळवारे संपून आपणास बाबांच्या आपल्यावरील कुपेची क्षणोक्षणी प्रचिती अनुभूती आणून देते. म्हणूनच आमच्या साईची उदी म्हणजे सर्व शारिरिक मानसिक, सांसारिक, व्यावहारिक, भावनिक वर्गेरे वर्गेरेच्या सर्व आधी व्याधीवर रामबाण उपाय वाटतो, आणि मग आम्ही छातीठोकपणे सांगतो की "उदी साईची अमृतधारा".

माझी मूळव्याध बरी केली

-श्री. विलास वि. सावंत

५१३२८ एम. एच. बी. कॉलनी,
मागढाणे, वोरीवली, मुंबई.

"नित्य मी जिवंत जाणा हेची सत्य
नित्य ध्या प्रचिती अनुभवे"

० मी श्रीसाईबाबांचा छोटासा भक्त असून गेल्या वर्षांपासून मी नेहमीच श्रीसाईसच्चरिताचा एक अध्याय, त्याची पूजा, आरती तसेच त्यांच्या उदीचे सकाळ-संध्याकाळ प्राशन करीत आलोय. तसेच मी श्रीसाईलीलेचा वाचकही आहे. खरं म्हणजे मी माझा हा अनुभव यापूर्वीच श्रीसाईलीलामध्ये द्यावयास पाहिजे होता. परंतु मी ते पूर्ण विसरूनच गेलो. अर्थात श्रीसाईबाबांनी त्याची पुन्हां मला आठवण करून दिली. त्याचं असं ज्ञालं. "मला गेल्या १०-१२ वर्षा-पासून मूळव्याधीचा (रक्ती) त्रास होत होता. पण गेल्या ५-६ महिन्यापासून

मला त्यापासून फारच त्रास जाणवू लागला. रक्तस्त्राव थांबेचना. त्याबेळी मी श्रीसाईनाथांची अंतःकरणपासून प्रार्थना करून म्हटले की, मला तुमच्या उदी-प्रसादाने तोबडतोब बरं वाटू दे.आणि काय आश्चर्य! मला एका रात्रीतच उदीने बरं वाटल. झालं माझा काम झाल. आणि माझा अनुभव मी काहीं दिला नाहीं. परंतु नंतर मला अचानक परत फारच त्रास होऊ लागला. एवढं की शेवटी मी के. ई. एम्. हॉस्पिटलमध्ये आँपरेशन करून घेतले. त्या मुदतीत मी नेहमीच उदी पाण्यातून घेत होतोच. परंतु तरी सुद्धा मला काहीं बरं वाटलं नाहीं. मी नेहमीच श्रीसाईबाबांची प्रार्थना करत होतो की, मला या असाध्य दुखण्यातून लवकर बर करा. परंतु त्यांच्याच कृपेने मला एक आसामी भेटली त्याने मला एका दुकानातून औषध आणावयास सांगितले. तसेच दुसरेही औषध चालू ठेवलं. श्रीसाईबाबांची उदी घेणे, त्या भागाला लावण मी चालूच ठेवले होते. शेवटी मला आता चांगलं बरं वाटू लागलय. वरील औषध निमित्तमात्र मला श्री साईबाबांच्या उदीनेच बरं वाटलं.

दुसरा माझा अनुभव म्हणजे माझ्या सौभाग्यवतीच्या पोटामध्ये अतिशय दुखू लागलं. एवढं की तिला बसतासुद्धा येईना. शेवटी मी तिला श्रीसाईबाबांची उदी पाण्यातून देऊन प्रार्थना केली कीं, तिला ताबडतोब बरं वाटू दे. माझा अनुभव मीही श्रीसाईलीलामध्ये देईत तेही राहून गेल होतं. अशा अनेकवेळा मला श्रीसाईबाबांच्या उदीचा अनुभव आलेला आहे. अर्थात अशा वेळेला श्रद्धा आणि सबुरी हवी आहे. पण एवढं मात्र खरं आहे “जो जो मज भजे ॥ जैसा जैसा भावे । तैसा तैसा पावे मी त्यासी ॥ अशा माझ्या सद्गुरु श्रीसाईबाबांना माझी एकच प्रार्थना आहे की, त्यानी अशीच कृपा आमच्यावर आणि त्यांच्या असंख्य भक्तांवर ठेवावी.

शेवटी एकदा मी श्रीसाईबाबांना कोटी कोटी प्रणाम करून असे म्हणतो कीं,

“न्हणोनी साईसमर्थ सद्गुरु । होऊनिया भवाढीचे ताऱू । आम्ही जे कास घरू । त्या सर्वास उतरू पैलघार ॥ मला दुस्तर हा भवार्णव । करा साईचरणांची नांव । दाविल निर्णय पैल ठाव । पहा नवलाव निष्ठेचा ॥

साईबाबांनी दृष्टी दिली

—कु. शुभांगी प्रभाकर पावसकर
एफ-२-२१ दक्षता कॉलनी,
भाभा हॉस्पिटल समोर, वांद्रा,
वांद्रा (पश्चिम), मुंबई४०० ०५०

० मी एक साईबाबांची भक्त आहे. त्यांचेवर माझी अत्यंत निष्ठा आहे. मी नेहमी बाबांचा धावा करीत असते.

माझी आई माझ्या भाच्याला (भावाच्या मुलाला) घेऊन बसली होती, आणि माझ्या भाच्याने गंमत करता करता त्याच्या हाताची बोटे तिच्या डोळ्यात गेली, व माझ्या आईचा डोळा सुजून लालभडक झाला. दुसऱ्या दिवशी तर तिला दिसेनासेच झाले. मला तर पार रडूच कोसळले. मग मला आधार कुणाचा माझ्या बाबांचाच, मी सकाळी कामावर जाताना आईला म्हटले की तू डोळ्याला बाबांची उदी लाव, व मनात म्हटले की बाबा माझ्या आईचा डोळा बरा होऊ दे मी माझा अनुभव साईलीला या मासिकात प्रसिद्ध करीन.

संध्याकाळी मी ४। वाजता घरी परतले. तेव्हां आईला म्हटले आई ग तुझा डोळा आता कसा आहे; तेव्हां ती म्हणाली की वेदना कमी झाल्या व आता मला स्पष्ट दिसू लागले आहे. मी आईला म्हणाले बघ ही सर्व माझ्या बाबांचीच कृपा.

बाबा तुम्ही माझ्या हाकेला सदैव धाव घेता. परंतु मी माझा तुम्हांला दिलेला शब्द मात्र पाळू शकले नाहीं. मी किती कृतघ्न आहे. मी तुम्हांला कबूल केले होते की, माझ्या आईचा डोळा बरा झाला तर मी साईलीला मासिकात हा लेख देईन.

माझ्या भक्ताचा आर्तस्वर ऐकून मी त्यांचे दुःख निवारण करण्याकरिता धावून आल्याशिवाय कदापि रहाणार नाहीं.

अशा प्रकारे माझ्या हाकेला सदैव ओ देणाऱ्या कृपाळू साईमाऊलीला माझे शतशः कोटी कोटी प्रणाम!

नित्य मी जिवंत जाणा होचि सत्य

—श्री. पुंडलिक दामोदर सोनावणे
रामलाल चाळ, ६-१५,
ग्रॅटरोड, (पश्चिम) मुंबई ७.

० जानेवारी १९८३ ची हकिगत, आमच्या मातोश्री सौ. भागीरथीवाई वय ६०. यांच्या अंगावर व तोंडावर लाल व पांढरे डाग दिसू लागले होते. प्रथम आम्हांला वाटले होते की काहीतरी धावर वगैरे असेल परंतु राहवले गेले नाहीं, आम्हीं कातडी स्पेशलिस्टकडे गेलो त्यांनी तपासले व आईच्या डागांचे फार मोठा रोग (लेप्रसी) सांगितला. हथाबद्दल मी व माझा लहान भाऊ श्री. राजाराम आम्हां दोघानांच माहित होते. घरातील व आईस कुणालाच हथाचा पत्ता लागू दिला नाहीं. आम्हां दोघा भावांचा चेहरा फार केविलवाणा झाला, की कोणते आम्ही एवढे पाप केले होते की ज्याची शिक्षा आमच्या आईला मिळतेय. पण नाहीं, घरातील बाबांना नवस केला, की माझे साईमाऊली तुमचा साईचरित्र ग्रंथ वाचून पूर्ण करीन तोपर्यंत मी दाढी, केस काहींच करणार नाहीं. ग्रंथ संपवयाच्या आत आईच्या अंगावर कोणताही डाग रहाता कामा नये, आणि खरोखरच ग्रंथ संपला आणि आईच्या अंगावर साधा डाग सुद्धा दिसला नाहीं. काय हा चमत्कार! हे सर्व बाबांच्या उदीची व त्यांच्या आशिर्वदाची कृपा. नंतर मी शिरडीला जाऊन नवस पूर्ण केला, वःदाढी केस काढून बाबांच्या समाधी वर चाहून विहिरीत टाकले तेव्हां पासून घरातील सर्व लहान थोर कंपनी बाबांची सेवा करतात व दर गुरुवारी बाबांच्या मूर्तीला स्नान घालून तिर्थ प्राशन करतात असे हे आमचे दैवत.

उदी म्हणजे साक्षात् धन्वतरी

-सौ. कुमुदिनी यशवन्त टिळक.

१२, "साईक्षणा" विष्णु नगर,

गुप्ते रोड, डॉ. चौधरी हॉस्पिटल

समोर, डॉंबिवली ४२१ २०२.

० एके दिवशी चार जिने चटल्याचे निमित्त होऊन माझा डावा पाय एकाएकी खूप दुखू लागला. मला जिने उतरता येत नव्हते, व चालता तर मुळीच येत नव्हते. सतत ठणका लागलेला होता. कुणी विचारले तर मी पाय मुख्याच्याचे सांगत होते. काय ज्ञाले मलाच माहित नव्हते. कुठे पडले नव्हते, काही नाहीं, डॉक्टर ज्ञाले, दुख दवाव लेप ज्ञाला. इंजेक्शने ज्ञाली. पण पाय दुखाचयाचा थांबत नव्हता. मुलांनी श्री "मलिलकार्जुन शैल्यची" तिकीटे काढून आणली होती. पाय तर असा घरलेला. जाणार कशी? हथातून मला वाचविणारा परमेश्वर माझ्या एकदम लक्षात आले. की बाबांची एवढी महत्त्वाची "उदी" घरात असताना आपण डॉक्टर व औषधे कशाला घेतो. मी बाबांची प्रार्थना केली. तुम्हीच मला "मलिलकार्जुनाचे" दर्शन घडवून आणणार. मला तुमच्या वाचून कोण आहे? तुम्हीच माझे डॉक्टर. असे म्हणून मी उदीचा जाडसर थर पायाला लावला. पोटात घेतली. तर काय आश्चर्य! १५ दिवस जो मी पाय घरून होते. तो एका दिवसात उदीने बरा ज्ञाला. बाबांचे सांगणे पण हेच असते.

शरण मज आला, आणि वाया गेला। दाखवा दाखवा ऐसा कोणी ।

जो जो मज भजे, जैसा जैसा भावे। तैसा तैसा पावे मी ही त्यासी ।

असाच दुसरा अनुभव मला आला. माझा नंबर २ चा मुलगा जयंत एके दिवशी रात्री १० वाजता पोटात खूप दुखते म्हणून अत्यंत विव्हळू लागला. मला काही सुचेना. एवढ्या रात्री मी काय करू? घरात ओवा, सुंठ, संपलेले होते. तो वर मोठ्याने पोट दुखते दुखते म्हणून ओरडत होता व मला ओवा देण्यास पुन्हां पुन्हां सांगत होता. मी व तो दोघेही बेचैन ज्ञालो. घरात अगदी थोडी सुंठ होती. त्याची पूळ करून गुळात व तुपात घालून दिली व त्याला झोपावयास सांगितले. परंतु तो ओरडतच होता पोट दुखते म्हणून. मनात आले बरे ज्ञाले आपण डॉ. चौधरी हॉस्पिटलसमोर रहातो म्हणून गरज पडल्यास जाता येईल. परंतु तेवढ्यातच माझ्या एकदम "उदीची" आठवण ज्ञाली. व बाबांची प्रार्थना करून पाण्यामध्ये "उदी" घालून घटूच प्यायला दिली. पोटाला लावली कपाळाला

लावली व बघ तुला एकदम बरे वाटेल म्हणून सांगितले. प्रथम तो माती पोटात जाईल म्हणून घेण्यास तयार नव्हता पण मी बळजबरीने 'उदी' पाजली तो काय आश्चर्य! तो जो विव्हळत होता तो एकदम थांबला व शांत झोपी गेला. असा आहे हा उदीचा चमत्कार. 'उदी' म्हणजे साक्षात् धन्वतरीच.

“जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव”

डॉ. अ. का. पाठक यांचे अभिनंदन

श्रीसाईलीलाचे एक मान्यवर व गुणी लेखक डॉ. अ. का. पाठक बी. एससी (आॅनर्स), एम. एड. पी. एच. डी. गोरेगांव, मुंबई यांना मुंबईतील ज्योतिविद्यालयात फौंडे 'ज्योतिषालंकार' ही सन्माननीय व सर्वोच्च पदवी बहाल करण्यात आली आहे. ज्योतिषाशास्त्रातील अंकशास्त्रात केलेल्या चिशेष संशोधनाबद्दल ही पदवी मिळालेली असून ही पदवी घेतलेले ते यंदाच्या वर्षीचे एकमेव उमेदवार होत.

डॉ. पाठक हे शासकीय महाविद्यालय, पनवेल येथे उप-प्राचार्य या पदावर असून एकावेळी ते नवशक्ति दैनिकातून रविवारी साप्ताहिक भविष्य हे सदर लिहित असत. समग्र सावरकर साहित्याचा अभ्यास करून विद्यार्थी व तस्णांसाठी त्यांनी सावरकर स्मृती दर्शनाच्या कॉसेट्स् तयार केलेल्या आहेत व त्यांची मुक्त-कंठाने प्रशंसना महाराष्ट्रातील नियतकालिकांनीही केलेली आहे. त्यांनी लिहिलेल्या 'चिज्ञानाचे अध्यापन' या पुस्तकास ३०० रु. चे पारितोषिकही प्राप्त झालेले आहे.

डॉ. पाठक यांच्या विचित्र कार्याचे आम्ही कौतुक करून त्यांचे मनःपूर्वक अभिनंदन करतो.

विभूती हेच महागुणी औषध

-श्री. नारायण रा. चोरगे

४७-७ सोनावाला बिल्डिंग,

सी. पी. टॅक रोड,

मुंबई नं. ४०० ००४.

० मी माझ्या लीलेची व्यथा देत आहे. माझ्या अचानक पोटात दुखू लागले. फारच वेदना होऊ लागल्या. माझे आई-वडील गावचे कायम रहिवासी मग सांगावे कोणाला? पोट दुखू लागले की जरा पोट धरायचे असे करता करता दोन दिवस काढले. नंतर नाईलाज म्हणून कोणाला तरी सांगावे म्हणून शेजारच्या मित्राला सांगितले तर तो म्हणाला की, गावच्या अवजड कामामुळे पोटात नळ भरलेत. तर ते रोज पहाटे उठण्यापूर्वी मळले पाहिजेत व ज्यांना अनुभव असेल तोच मळील. तर माझ्या गावचे गृहस्थ ज्यांना अनुभव असलेले त्या गावी जा. पण नंतर त्या मित्रानेच सांगितले की मी मालीश करीन. त्यानेच स्वतः पहाटे उठून पोटाचे मालिश केले. तरी पण अधून मधून वेदना व्हायच्याच मग मनात विचार आले, डॉक्टरला दाखवून औषध घेतले पाहिजे डॉक्टरकडे संध्याकाळी जायचे नक्की केले. पण कामावर गेल्यावर काम करत असतांना अचानक विचार आले बाबांचे असणारे महागुणी औषध का घेत नाहीं. ताबडतोब विभूती थोडी पाण्यात खाल्ली व पोटाला लावली. असे दोन दिवस केले, व मनांत म्हटले, जर आराम वाटला तर साईलीलेत देईन. काही वेळांतच आराम वाटू लागला पण माझे दुर्लक्ष म्हणा पाच महिन्याने पुन्हा दुखू लागले व डॉक्टरकडे गेलो. तर डॉक्टरने तेच सांगितले दहा दिवस औषध घ्या. औषध चालू केले. तर फरक काहीच वाटेना. बाबांची चिनंतीकरून माझी चुकी झाली माफी मागतो व हे विभूती औषध घेतो. असेच म्हणून पाण्यात खाल्ली व पोटाला लावली. व आजच लिहून साईलीलेत देईन असे म्हटले व एक दिवसात आराम वाटू लागला. असे आहेत बाबा. बाबांनी मला आशिर्वाद दिल्याबद्दल श्रीसाई सद्गुरु चरणी पुन्हां पुन्हां नमस्कार

विज्ञान युगात उदीची प्रचिती

-सौ. उषा प्रभाकर मुळे

१६० नारायण पेठ, पुणे ३९.

० श्री साईसच्चरितात श्री. साईबाबांचे बोल आहेत —

करिता माझिया कथांचे श्रवण
त्यांचे कीर्तन आणि चितन ।
होईल मम्दकतीचे जनन ।
अविद्या निरसन रोकडे ।
जेथे भक्ति श्रद्धान्वित ।
तथाचा मी नित्यांकित ।

या श्री साईबाबांच्या बोलाचे प्रत्यंतर मला दि. १९-१२-८३ दत्तजयंती या दिवशी उदीवर कसे आले, त्याची ही सत्य विज्ञान युगातील घटना आहे.

शिर्डीला मी १६-१७ वर्षे साईनाथ माध्यमिक विद्यालयात शिक्षिका होते. त्यामुळे श्री साईबाबांची सेवा त्यांनी करवून घेतली. श्री साईसच्चरित्राचे पारायण द्वारका मार्इत मी नेहमी करीत होते. परंतु सध्या सेवानिवृत्त ज्ञात्यावर पुणे येथे दत्तजयंतीच्या आधी तीन दिवस श्री साईसच्चरित्राचे पारायण केले व दत्त-जयंतीला समाप्ती केली, त्या दिवशी रात्री श्री साईबाबांचा फोटो पुढे एका वाटीत उदी भरून (आगदी सपाट अशी) ठेवली व प्रार्थना केली ‘बाबा’ आपली काही प्रचिती, आशिर्वाद द्या. दुसरे काहीही मागणे नाहीं फक्त आशिर्वाद.

आणि श्री साईबाबांचा आशिर्वाद फलश्रुत झाला. सकाळी उठून नमस्कार करावयास गेले आणि आश्चर्य उदीच्या वाटीवर अंगठ्याचा हुबेहूब आकार अगदी रेषासुद्धा उमटलेल्या पाहिल्या मन गहिवरूम आले. मस्तक नम्र झाले.

श्री साईबाबा भक्तांना आपल्या उजव्या हातांच्या अंगठ्यानी उदी कपाळाला लावित होते व तोच हात डोक्यावर ठेवून आशिर्वाद देत होते. उदीची चिमूट त्यांनी कधीही लावली नाही. ही हकीगत शिर्डीत राहणारे श्री साईबाबांना पाहिलेले श्री. बाप्पाजी रत्नपारखी मला नेहमी सांगत होते. श्री. साईबाबांचा हा प्रसादरूपी अंगठ्याचा रंगीत फोटो काढला आहे. १० व्या लेखक—कवी संमेलनात तो आणला होता, परंतु त्याची प्रसिद्धि करू नये असे वाटले.

अशी ही श्री साईबाबांची अदभूत किमया किती ती पाहून मस्तक नम्र होते.

श्रीसाईचरणी प्रणाम.

प्रेमस्वरूप साईमाऊली

-सौ. मालती एन. रेगे

ए-९, श्री ओजस को. सो. कोलडोंगरी
रोड नवर २, अंधेरी (पूर्व) मुंबई ६९.

० दिनांक १२-४-८२ ची संध्याकाळ होती. मी व माझा बडील भाऊ घरी येत होतो. रस्त्यातच मी पडले. माझा संपूर्ण भार माझ्या उजव्या हातावर पडला व हाताला असहच वेदना होऊ लागल्या. घरी येताच प्रथम श्री बाबांची उदी हाताला लावून चिमूट भर पाण्यावरोवर पोटात घेतली. हाताला वर्फने शेकले. रात्र कशीबशी श्री बाबांच्या जपात संपली. सकाळी उदी लाऊन एकसरे काढण्यास गेले. [कारण हात फारच सुजला होता. संध्याकाळी एकसरेत हाताच्या कोपन्याच्या हाडाला चीर (क्रॅक) गेलेली दिसली. आँथोपैडीक सर्जनकडे जाणे प्राप्त होते. उदी लाऊन श्री बाबांचा जप करीत हॉस्पिटलमध्ये बसले. तोपर्यंत अर्थातच हात गळ्यात अडकवला होता. डॉक्टरांनी टेबलवर मला घेतले, व गळ्यातील हात सोडवून वर करण्यास सांगितले. हात डॉक्टरांनी गच्च धरला होता. पण काय आश्चर्य! जो हात जरासा हलवला तरी असहच वेदना होत होत्या, तोच हात चर, खाली सर्व दिशेला फिरवला तरी दुखला नाहीं, व लगेच डॉक्टर म्हणाले, “वा! प्लॅस्टरची तर गरजच नाही, १५ दिवस हात गळ्यात ठेवा व जड उचलू नका.” इतका आनंद झाला की माझी आईच “साईमाऊली”च माझ्या साठी धावून आली आसा माझा हात पूर्ण बरा असून जड वजनसुद्धा उचलू शकते. हीच श्रीसाई माऊलीचीच अगाध लीला म्हणायची नाहीं तर काय? अशा या माझ्या साईमाऊलीला माझे लोख लोख प्रणाम.

इनामदार—लेले शुभविवाह

मुंबापुरीतील एक निष्ठावान साईभक्त श्री. जी. आर. इनामदार यांचे चिरंजीव श्री. रविंद्र यांचा शुभविवाह कै. सदाशिवराव लेले गिरगाव मुंबई यांची कन्या चि. सौ. कां. ज्योती इजवरोवर रविवार दि. १५-४-८४ रोजी दादर शिवाजी पार्क येथील भारत स्काउटस् अँड गाइडस पॅव्हिलियन हॉल येथे मोठ्या थाटाने पार पडला. वधूवरांना शुभाशिष प्रदान करण्यासाठी विविध बँकांमधील अधिकारीवर्ग आणि निरनिराळ्या क्षेत्रातील नामवंत मंडळी मोठ्या संख्येने उपस्थित होती.

आम्हीही वधूवरांना शुभाशिष प्रदान करून सुखाचा संसार चितितो.

कुत्रा पण बरा झाला

—श्री. अवधूत ज्ञानेश्वर पोतदार
‘मातृगंगा’, १२५, गजानन हौ. सोसायटी,
स्टेशन रोड, कराड, जि. सातारा.

० २५ फेब्रुवारी १९८४ चे रात्रीचे नऊ वाजले होते. आम्ही सर्वजण घरात गप्पा मारत होतो. इतक्यात शेजारच्या योगेशने मला हाक मारली. मी दार उघडून बाहेर गेलो तर आमचा कुत्रा टाँमी केविलबाण्या स्थितीत ओरडत होता. गोल गोल फिरत होता व तोल जाऊन पडत होता. मी जवळ गेलो तर त्याच्या पायाला काहींतरी चावले होते. जखमेतुन रक्त येत होते, आम्ही सर्वजण घावरलो जनावरांचा दवाखाना तर घरापासून तीन मैल लांब होता, आणि तो तर साडे आठ वाजता बंद होत असे. यातच घरी बडील नव्हते. तो पर्यंत आम्ही त्याच्या पायाला (जखमेला) हळदव मलम लावले पण तो ते चाटत असे. त्याचे ओरडणे अजूनही बंद झाले नव्हते. इतक्यात मला साईबाबांच्या उदीची आठवण झाली. मी उदी त्याच्या जखमेवर व कपाठावर लावली व म्हणालो साईबाबा, टाँमीला बरे करा, मी हा अनुभव साईलीलाकडे देईन, आणि काय गंमत, त्याचे दुखणे, पंधरा वीस मिनिटात बंद झाले.

थोड्या वेळातच बडील आले त्यांना हे समजले व त्यांनी डॉक्टरांना बोलावून आणले. डॉक्टरांनी त्याला दोन इंजेक्शने दिली. त्याने हूं की चूं केले नाहीं. तो सकाळपर्यंत बरा झाला. खरे तर उदीमुळे त्याला बरे वाटले होते. असा आहे उदीचा महिमा.

भक्तांच्या हाकेला धावून येणाऱ्या साईबाबांना माझे शतशः प्रणाम.

उदीने निद्रानाश दूर झाला

—सौ. सु. र. हटाळकर
१९९, 'सुनिता सदन,'
चेंदणी, कोळीवाडा, ठाणे.

० सात-आठ महिन्यापूर्वीची गोष्ट. आमची धुणी-भांडी करणारी मोलकरीण अचानक येईनाशी झाली. आज येईल, उद्या येईल करता करता जवळ जवळ महिना गेला तरी तिचा पत्ता नाहीं. शेवटी नवीन मोलकरीण ठेवली. महिनाभर मोलकरीण नसल्याकारणाने माझ्यावर कामाचा अत्यंत ताण पडला. घरी धुण्याभांड्यासहित सर्व कामे व आँफिसमधेही अतिशयक काम. यामुळे कीकाय कोणजाणे मला अचानक झोप येईनाशी झाली. ८-१५ दिवस वाट पाहून अखेर डॉक्टरांचे औषध चालू केले. औषध चालू असेपर्यंत झोप यायची पण डॉक्टरांनी गोळधांचे प्रमाण कमी केले की पुन्हा झोप येईनाशी व्हायची. अखेर होमिओपॅथिच्या डॉक्टरांचे औषध चालू केले. पुन: तोच प्रकार त्यांनी दिलेल्या प्रमाणात औषध घेत होते तोपर्यंत निदान ४-५ तास झोप लागायची. पण महिनाभरा नंतर त्यांनी औषधाचा डोस कमी केला आणि पुन: झोप येईनाशी झाली. ८-१५ दिवस वाट पाहिली पण झोप सुरछित व्हायची काहीं लक्षणे दिसेनात. झोपेसाठी कायम औषध घेत राहणेही योग्य वाटत नव्हते. दिवसभर आँफिसमध्ये भरपूर काम व रात्री झोप नाहीं, त्यामुळे खूप यकवा जाणवायचा. जीच अगदी वैतागून गेला होता. काहीं सूचत नव्हते.

मी साईबाबांच्या फोटोकडे पहात रहायची. तेव्हां मनात आले की बाबांच्या उदीचाच औषध म्हणून उपयोग करून पहाचा. मग बाबांना सांगितले की, 'बाबा, मला तुमच्या उदीने झोप येऊ दे. मला रजा मिळताच मी आपल्या दर्शनाला शिरडीला येईन. उदी ध्यायला सुरवात केली. थोडा गुण वाटू लागला. औषध चालूच होते.

मुलाची बी. कॉम. ची परीक्षा आटोपली होती, व मे अखेर मला रजा मिळाली. पण अजूनही शिरडीला जाण्याचा योग येत नव्हता. मला एल. जी. एस. च्या परीक्षेस बसावयाचे होते, व त्याचे वर्ग चालू झाले होते. अखेर एका शनिवारी वर्ग नव्हता असे कळल्यावरून आम्ही लगेच शिरडीला जाण्याचा बेत केला.

३ जुलैला सकाळी मी मुले व बहिण यांना घेऊन शिरडीला निघाले. दुपारी तेथे पोचताच सामान लॉकअपमध्ये ठेवले. कारण खोली मिळायला वेळ लागणार होता. प्रथम हातपाय धुतले व साईबाबाचे मनसोक्ष्म दर्शन घेतले आणि आमचा श्रमपरिहारज्ञाला. पण अचानक मुलीची तव्येत विघडली. बाबांच्या कृपेने डॉक्टर लगेच भेटले व त्यांनी तिला इंजेक्शन व औषध दिले. रात्रभर विश्रांती घेताच दुसऱ्या दिवशी ती खडखडीत बरी झाली. त्या रात्री मुलीला खोलीवरच ठेऊन आम्ही साईच्या नवीन भोजनगृहात जेवलो. तिला थोडा प्रसाद दिला. मुलीला खोलीवरच ठेऊन आम्ही साईमंदिरात गेलो. बाबांचे दर्शन घेतले. आरती झाली. नंतरचे कार्यक्रमही मनसोक्ष्म एकले. सनई व मृदुंग यांची जुगलबंदी तर फारच श्रवणीय होती. बाबांच्या सहवासात तर हे वाद्यसंगीत भान हरपवून टाकत होते. कान तृप्त होत होते. डोळे मिटून जात होते. असेच रात्रभर ऐकंत बसावे असे वाटत होते. पण थोड्यावेळाने लक्षात आले की मुलगी खोलीवर एकटीच आहे. आता परतायला हवे म्हणून अखेर पुनः एकदा बाबांचे मनसोक्ष्म दर्शन घेतले. उदी, प्रसाद घेतला व खोलीवर परतलो. झोप लागेल की नाहीं ही चिंता होतीच. पण बाबांची उदी पाण्यातून घेतली. बाबांचे स्मरण केले व म्हटले की 'बाबा कबूल केल्याप्रमाणे तुमच्या दर्शनाला आले आहे. तेव्हां आता हा निद्रानाशाचा विकार कायमचा जाऊ द्या.

अन् काय आश्चर्य! त्या रात्री खरोखरच गाढ झोप लागली. पहाटे साईमंदिरातील घंटा काकड आरतीची सूचना देऊ लागली तेव्हा मला जाग आली. त्यावेळेपासून आजितागायत मला झोपेसाठी औषध घ्यावे लागले नाहीं. गेले सात आठ महिने भोगत असलेला त्रास अखेर बाबांच्या दर्शनाने संपुष्टात आला. माझी झोप पुनः ठिकाणावर आली.

बाबांच्या वर श्रद्धा ठेवून केलेले कोणतेही काम वाया जात नाहीं हेच खरं.

साईं तुळ्णी लीला अपरंपार

—श्री. डॉ. एन. कुलकर्णी
ढगे चाळ, खोली नं. १८,
वेतूरकर पाडा, कल्याण,

० आमची दहा महिन्याची मुळगी परवा दिपचाळीनंतर आम्ही सर्व गावाकडून येत असताना रेल्वेतच संडासने अक्षरशः बेजार होवून गेली. त्यादिवशी यायला रात्र झाल्याने दुसरे दिवशी सकाळीच डॉक्टरकडे नेले व औषध सुरु केले. तसेच नेहमीप्रमाणे उदी तर सकाळ संध्याकाळ आम्ही लाचितच असतो.

दोन दिवसानंतर शौचाचे थोडे कमी झाले तर उलट्या सुरु झाल्या. दोन दिवसापासून तिला खायला तर द्यायचे टोळलेलेच होते. फक्त सावुदाणा पेज किंवा कोरी कॉफी व आरारोट पावडरची पेज अशाच गोष्टी देत होतो. त्याही उलट्या होवू लागल्याने निरुपयोगी ठरु लागल्या.

इतके लहान मूळ' पोटात २ दिवसापासून काही नाहीं म्हणून खूपच रडू लागले (जे नेहमी हस्त खेळत असते) तेव्हां आम्हाला काय करावे 'सुचेना!' डॉक्टरांचे म्हणणे की, औषधाचा परिणाम दिसण्यासाठी (उलट्या बंद होण्यासाठी) २ दिवसांचा अवधी लागेल. मुलीच्या तर पोटात काहीच ठरत नव्हते. शेवटी सौ. ने शेवटचा उपाय म्हणून बाबांची उदी सावुदाण्याच्या पेजेमध्ये मिसळली व ती पेज मुलीला खाऊ घातली. रडणारी मुळगी थांबली व त्या क्षणापासून उलटी कोठल्या कोठे पळून गेली! आम्हा उभयतांच्या डोळ्यातून आनंदाश्रू आले. खरच पुन्हा एकदा साईंचमत्कार अनुभवास आला! असेच सर्व भक्तांच्या संकटप्रसंगी साईबाबा धावून यावेत हीच साईंचरणी प्रार्थना!

श्रद्धा आणि सबुरी यांचा अपूर्व अनुभव

—सौ. शिलाबेन जगन्नाथ पाटील
म. पो. सातपुडा तापी परिसर
सहकारी साखर कारखाना,
स्टोअर विभाग, पुरुषोत्तम नगर,
ता. शहादा, जि. घुळे.

० गोल्या सप्टेंबर १९८३ मध्ये माझ्या लहान बहिणीला (उमा) रेखाला बाबांच्या कृपेन मुलगा झाला. तो दिवस गणेश चतुर्थीचा असल्यामुळे त्याचे नाव गणेश असे ठेवण्यात आले. जन्मल्या नंतर तीन दिवसांनी त्याच्या डोक्यावर मेंदूच्या भागावर एक मऊ अशी गांठ दिसायला लागली व हां हां म्हणता. ती ४५ दिवसात बरीच मोठी झाली. मेंदूवर असल्यामुळे माझे आई वडील व तिच्या सासुरवाडच्या मडळींना चिंता वाढू लागली. शेवटी डॉक्टरला दाखविले. डॉक्टरने इंजेक्शन दोन—तीन दिवसपर्यंत देऊनही उपयोग झाला नाहीं म्हणून त्याने ऑपरेशन करायचे सांगितले व ठरलेही. मग तर अधिकच भयभीत वातावरण निर्माण झाले. गाठ मोठी झात्यापासून, आम्हांला उदीची आठवण असल्यामुळे श्रद्धेने रोज गांठीवर उदी लावून तिचे बारीक दोन—तीन कण त्याच्या औषधीमध्ये टाकून त्याला पाजून देऊ लागलो. डॉक्टर गावी निघून गोल्यामुळे ऑपरेशनचा दिवस लावून गेला. आम्ही मात्र श्रद्धेने रोज उदीचा नित्य क्रम चालूच ठेवला. शेवटी उदी लावणे हेच ऑपरेशन ठरले, आणि काय आश्चर्य १०१२ दिवसात ती गाठ एकदम चार आणे कमी झालेली दिसू लागली, व नंतर चार पाच दिवसांत संपूर्ण कमी होऊन त्या जागेवर काहीही दिसेनासे झाले. आम्हां सर्वांच्या डोळ्या समोर शिर्डी येथील समाधी मंदिरातील बाबांची मूर्ती दिसू लागली. आम्ही सर्वांनी बाबांना नमस्कार केला व दरवर्षाप्रमाणे यंदाही जानेवारी १९८४ मध्ये ता. २६ ते २९ पर्यंत तेथे राहण्याचा निश्चय केला. श्रीसाईबाबांच्या उपकाराची परत फेड म्हणून यंदा गणेशला व त्याच्या आई वडीलांना सुद्धा दर्शनासाठी घेऊन जाण्याचे निश्चित केले. अशा आमच्या समर्थ साईबाबांना आम्हां सर्वांचे कोटी कोटी प्रणाम.

असा आहे आमचा श्रद्धा आणि सबुरी यांचा अपूर्व अनुभव.

म्हशीवरसुद्धा उदी वापरली !

—श्री. देवेंद्रसिंह भगवानर्सिंह जमावार
मु. पो. थाळनेर, ता. शिरपूर जि. धुळे

० आमच्या जवळ एक म्हैस होती तिच्या दुध काढण्याचे जागेवर गाठ झाली होती. दररोज गुराच्या डॉ.कडे पाठवित होतो, डॉ. मलम पट्टी लावून पाठवित. २।३ दिवस डॉ. कडे पाठविली. डॉ. ने आँपरेशन करण्यास सांगितले. मी आमच्या गुराख्याला सांगितले आता डॉ. कडे नेवू नको ही बाबांची 'उदी' त्या गाठीवर लाव. संध्याकाळी बाबांना प्रार्थना केली. म्हशीची गाठ चांगली केली तर ११— रुपये प्रसाद म्हणून पाठवेन ४।५ दिवसात आठवण आली गुराख्याला विचारले, आता म्हशीची गाठ कशी आहे. त्याने सांगितले आता चांगली आहे. विना आँपरेशन गाठ बसली, फक्त बाबांच्या उदीचा हा चमत्कार म्हणा.

मी आणखीन एक नवी म्हैस घेतली ३५००।— रुपयाला, वरी आणल्यावर १।२ दिवस तिने दुध दिले नंतर देत नव्हती. कुणालाही जवळ येवू देत नव्हती. १।२ दिवस तिने त्रास दिला. आमचे तर होश उडाले. कोणी सांगत होते परत करा कोणी सांगत होते म्हैस बरोबर नाही. पण माझी हिंमत परत करण्याची होत नव्हती. कारण की म्हैस मी गुरुचारी घेतली व बाबांचे नाव घेवून घेतली, व त्या दिवशी सांगितले की म्हैस चांगली निघाली आणि दुध बरोबर द्यायला लागली तर डेअरीचे पहिले पैसे मी बाबांना पाठविन. त्याप्रमाणे म्हशीला उदी लावली आणि आश्चर्य म्हैस नेहमीप्रमाणे दुध द्यायला लागली.

आमच्यावर श्री बाबांची सदैव अशीच कृपा राहो.

पण मी त्या मुलाला काहीं ओरडले नाहीं व इतर लोकांना सांगितले की त्या मुलाला कोणी मारू नका अगर हातही लावू नका पोलिस हवालदार आले, व म्हणाले बाई या मुलावर केस करा व त्याच्याकडून खर्च भरून घ्या. मुलाला पोलिसांनी ताब्यात घेतले पण मी म्हणाले, “की, मला त्या मुलावर काहीं करावयाचे नाहीं त्याला सोडून घ्या. त्याला सोडवून मी घरी आले त्यावेळी श्री साईनाथ बाबांनी मला घरापर्यंत सोडले. घरी आल्यावर घरचा इलाज आंबाहळदी लावले पण उपयोग झाला नाहीं. पाय वरा होईना सूज उतरेना. मला डॉ. नी सांगितले की पाय फ्रॅक्चर झाला प्लास्टर केले तर ते बरोबर झाले नाहीं. परत दुसरे केले तीन महिने झाले पण पाय वरा होईना. मग बाबांची उदी मी नित्य नियमाने लावते आता पायाची सूज कमी आहेव थोडे चालताही येते आता पाय वरा झाला आहे असा आहे बाबांच्या उदीचा महिमा.

श्रद्धा आणि सबुरी यामुळेच मी घरी झाले.

अशीच बाबांची कृपा आम्हां सर्व भक्तांवर राहो चिसर न पडो ही साई-माऊलीस प्रार्थना.

साईनिकेतनमधील रामनवमी

श्रीसाईबाबा संस्थान शिरडीच्या दादर येथील साईनिकेतन या कचेरीत रामनवमीचा सोहळा नेहमीप्रमाणे उत्साहाने सोजरा करण्यात आला. सकाळी ९ वा. कार्यालय उघडण्यात येऊन बाबांची यथाविधी पुजा करण्यात आली. दुपारी १२ वा. आरती झाली त्यावेळी शैकडो स्त्री-पुरुष भक्त मंडळी मोठ्या संख्येने हजर होती. याच्वेळी श्री विजय हुजारे यांच्या श्रीसाई गीत दरबारच्या दुसऱ्या भागाचा संकल्प सोडण्यात आला. सायंकाळी ६ वाजेपर्यंत कचेरी उघडी ठेवण्यात आली होती. याकाळात शैकडो साईभक्तांनी येऊन श्रीचे दर्शन, पूजन करण्याचा व प्रसादाचा लाभ घेतला.

बाबा हे सद्गुरु कसे व त्यांच्या उदीचा महिमा

—श्री. किरणकुमार मनोहर नाईक
बंगला नं. २२, जेधे नगर,
बिबवेचाडी, पुणे — ४११०३७.

० हा लेख वाचकांना प्रस्तुत करण्याचे निमित्त केवळ बाबांच्या उदीने दाखविलेल्या महीमेनेच. आज माझे वय ३३ वर्षांचे आहे व माझे वयाच्या २२ व्या वर्षपासून मी बाबांचा निस्सीम भक्त आहे. जरी लहानपणापासून मी बाबांची पूजा करीत असलो तरी गेले तीन वर्षे बाबांवरील भक्ती फारच प्रगाढ होऊन बसली आहे व बाबांनी त्यांच्या महान कृपेने मागील तीन वर्षात माझे जीवनात जी क्रांती घडविली तिचे वर्णन करावे तेवढे थोडेच. कित्येक संकटाच्या वेळी तसेच संसाराच्या सर्व प्रकारच्या अडचणीबाबत प्रत्येक वेळी केवळ बाबाच आमच्या मदतीस धावून येतात.

बाबा तसे अंतर्यामी, लिंबाच्या झाडाखाली १२ वर्षे तपश्चयी करून बाबांनी प्रगाढ अध्यात्मिक सामर्थ्य प्राप्त केले होते. अंतर्मुख जागृत झाले तर त्या मनाने केलेला संकल्प हा सत्यसंकल्प असतो व हेच बाबांच्या तपश्चयेने त्यांना प्राप्त झाले होते. गुरुशिष्याच्या नात्यातील गुरु हा श्रेष्ठ समजून तो शिष्यास योग्य मार्गदर्शन करीत असतो. तसेच बाबा हे आपल्या सर्वांचे गुरु व त्यांच्यात असलेल्या ईश्वरी अंशाने त्यांना सद्गुरु संबोधिले जाते. तेव्हां सद्गुरु म्हणजे साक्षात् देवच. आपण सर्वांनी जर त्यांना सद्गुरु संबोधून शरण गेल्यास ते भक्तांच्या अडी-अडचणीस धावून येऊन भक्तांचे कल्याणच करतात. श्री. हेमाडपंत यांनी लिहून ठेवलेल्या श्री साईचरित्रात बाबांच्या हयातीतील गुरुभक्तीचे बरेच अनुभव आहेत.

तेव्हां वाचकहो केवळ बाबांची पूजा करताना अथवा शिर्डीस त्यांचे दर्शन घेण्यास जाताना केवळ बाबांपुढे आपली मनोकामना अथवा मनातील इच्छा सांगताना त्यांना शरण जाऊन सद्गुरु मानून त्यांची जर मनोभावे पूजा, सेवा, उपासना करीत राहिल्यास बाबांची त्या भक्तावर संपूर्णपणे नजर असते. त्या भक्ताच्या प्रत्येक कामात, अडीअडचणीत, संकटी बाबा हजर असतात. त्यांचा फोटो वा मूर्ती ठेवून रोज पूजा करावी.

तसेच उदीचा महीमा वर्णवा तेवढा थोडाच. बाबांनी पेटबून ठेवलेल्या घुनीतील द्वारकामाईतील उदी तर आज जगातील लाखो लोकांना “संजीवनी”च आहे. रोज स्नानानंतर नित्यनेमाने आम्ही घरातील सर्व उदी लावून पुढचा कार्यभाग चालू करतो. एके दिवशी रात्रौ मला अशक्तपणाने फारच घेरले उजवा पाय हा जवळजवळ बधीर झाल्यासारखा झाला व रात्रौ १२ चे सुमारास सर्वांग घामाने घेऱून जवळजवळ बेशुद्ध अवस्था शरीराने धारण केली. तात्काळ उदी कपाळास लावून बाबांचा धावा केला व जर आराम पडल्यास हा अनुभव “श्री साईलीला” मासिकात अवश्य देईन असे बाबांस म्हटले, तात्काळ हळूहळू आराम पडू लागला व पूर्वस्थिती येऊन शांत झोप लागली. धन्य ती द्वारकामाई व बाबांची घुनी व उदी!

मुंबापुरीहन प्रसिद्ध होणाऱ्या मासिकात
प्रसिद्ध होणारे सर्वाधिक खपाचे मासिक

० श्रीसाईलीला ०

श्रीसाईबाबा संस्थान शिरडीचे अधिकृत मासिक

श्रीबाबांच्यावरील अनेक लेख

श्रीबाबांचे विविध अनुभव

श्रीबाबांशी संबंधित अनेक भावपूर्ण कविता

वरषाद्यून चार खास अंक – मनोहारी मुख्यपृष्ठै

वाषिक वर्गणी अवघी १० रु. पृष्ठे ६४.

संपादक – श्रो. क. हि. काकरे कोटे रिसिन्हर श्री साईबाबा संस्थान शिरडी.

कार्यकारी संपादक – श्री. सदानन्द चेंदवणकर, (मराठी आवृत्ती)

डॉ. श्री. दि. परकुरे (इंग्रजी आवृत्ती)